Què menjaré? Què beuré? Com em vestiré?

Per DavidG el dg., 21/07/2019 - 10:48

En el paràgraf (v 25-34) del capítol 6 de l'Evangeli de Mateu, Jesús enceta un llistat de preguntes davant l'incert que és per venir. Són exemples de les qüestions que neguitegen, tant als contemporanis de Jesús com als homes i dones de tots els temps.

Les solem formular en primera persona. Em pregunto, en diàleg amb mi mateix, jo i jo. Com si em disloqués per trobar una resposta tan impossible d'encertar com el número guanyador de la propera loteria.

Tot i així, assajaré una resposta confiant en els hàbits saludables que l'experiència m'ha ensenyat. Aquells rituals periòdics que determinen tants actes quotidians des de que em llevo fins a que em torno a llevar.

I seguiré assajant respostes mirant el que fan els del meu voltant: què trien, si l'encerten o s'equivoquen. La meva vida té una part del dinamisme estadístic que aporten les majories. Sembla bo doncs tothom ho fa!

O faré com m'han ensenyat des de petit i cercaré respostes a la Bíblia. Veig com actuen uns i els altres. Però sobre tot, em fixo en Jesús. Extrec conclusions del que em diu i torno a desar el llibre com qui deixa el Diccionari al prestatge, fins la propera.

Però la pregària és més que tots aquests assajos que neixen de la pregunta per l'incert esdevenir. Pregar demana un canvi de vies i passar de la primera persona del singular a la primera del plural. Ja no em pregunto "jo què faré?" sinó que la qüestió essencial és: "Senyor, què farem?"

Mai sóc sol quan assajo una resposta davant l'esdevenir. Ell és en mi per treure el millor dels meus talents. I jo sóc en Ell cristificant cada unitat del meu ésser. L' instant és oportunitat d'esdevenir aquest tu i jo, aquest nosaltres, on també ens trobem tu que llegeixes i jo que escric. Per això, en tota ocasió acudim a la pregària per ser, en endavant, el que som en Déu.